

2. **Демьяненко М. Я.** Основы общей методики обучения иностранным языкам. Теоретический курс / М. Я. Демьяненко, К. А. Лазаренко, С. В. Мельник. – К.: Вища школа, 1984. – 256 с. 3. **Жинкин Н. И.** Механизмы речи / Н. И. Жинкин. – М. : Изд-во АПН РСФСР, 1958. – 370 с. 4. **Коменский Я. А.** Великая Дидактика / Я. А. Коменский. – Смоленск : Учпедгиз Наркомпроса РСФСР, 1939. – 320 с.

Оксана Ісаєва,

Ольга Прокоф'єва, Мирослава Шумило

*Львівський національний медичний
університет імені Данила Галицького (Львів, Україна)*

Людмила Торяник

Національний фармацевтичний університет (Харків, Україна)

КОМУНІКАТИВНИЙ ПІДХІД У НАВЧАННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ В ВУЗІ

Сучасні тенденції в курсі викладання іноземної мови як в середніх, так і у вищих навчальних закладах передбачають передусім реалізацію комунікативного підходу. Під комунікацією розуміють процес усного/письмового спілкування, суть якого полягає в обміні інформацією та її оцінюванні. Комунікативно-орієнтоване навчання передбачає формування у студентів комунікативної компетенції – здатності користуватись мовою залежно від конкретної ситуації.

Тенденція до посилення комунікативної спрямованості навчального процесу, його наближення до реального процесу спілкування почала проявлятися вже давно – ще в середині 20 століття. Розробкою комунікативного методу в тій чи іншій мірі займалось багато наукових колективів та методистів у різних країнах. Найбільш вагомий внесок в обґрунтування методу зробили найпопулярніші його прихильники і, насамперед, Г. Уїдоусан, У. Литлвуд (Англія), Г. Е. Піфо (Німеччина), Ю. І. Пассов (Росія).

Комунікативний підхід орієнтований на організацію процесу навчання, організацію адекватного процесу реального спілкування завдяки моделюванню основних закономірностей мовленнєвого спілкування (в інтерпретації Ю. І. Пассова), а саме:

1) Діяльнісний характер мовленнєвого спілкування, що втілюється в комунікативній поведінці вчителя як учасника процесу спілкування та

навчання, і в комунікативно вмотивованій, активній поведінці учня як суб'єкта спілкування та навчання;

2) Предметність процесу комунікації, яка має бути змодельована обмеженим, але точно визначеним набором предметів обговорення (тем, проблем, подій і т.ін.);

3) Ситуації спілкування, що моделюються, як найтипівіші варіанти стосунків учнів між собою;

4) Мовленнєві засоби, які забезпечують процес спілкування та навчання у даних ситуаціях [3].

Метою навчання іноземним мовам у вищих навчальних закладах є формування у студентів професійної комунікативної компетенції шляхом розвитку та вдосконалення усіх видів мовленнєвої діяльності: читання, говоріння, письма та аудіювання (розуміння усної мови на слух). Досягти цього в умовах обмеженої кількості годин, що виділяється на навчання іноземним мовам в немовних вузах, дуже складно. Викладачі змушені враховувати недостатній рівень знань і вмінь, з якими випускники середніх шкіл приходять до вищих навчальних закладів, а також вирішувати проблему навчання студентів з різним рівнем мовної підготовки. За таких умов читання професійно орієнтованих текстів стає основним видом мовленнєвої діяльності.

Звичайно, професійне читання відіграє виключну роль у житті та діяльності фахівця. Читання іноземною мовою є для нього засобом задоволення як комунікативних, так і пізнавальних потреб, оскільки дозволяє користуватися усіма засобами інформації, а з широким використанням мережі Internet добре володіння читанням іноземною мовою стало пріоритетним. В умовах немовного вузу передбачається інтенсивне, прискорене оволодіння читанням з переходом від інформативних до активних, творчих, розвиваючих, інтенсивних форм пізнавальної та навчальної діяльності студентів з акцентом на професійно-побутовому спілкуванні.

Проте не можна обмежуватися лише читанням текстів, якими б інформативними вони не були. Мова – це насамперед спілкування. Навчити студентів спілкуватися іноземною мовою дуже складно. Адже мовлення стимулюється не необхідністю, а потребою в реальному спілкуванні. Проте спробувати реалізувати дану мету все-таки можна. Головне – подолати мовленнєвий бар'єр та позбавити людину страху розмовляти чужою мовою, «розговорити» її. На заняттях студентам слід надавати можливість

використовувати мову в реальних життєвих ситуаціях. Це, в свою чергу, дозволить їм навчитися використовувати лексичний запас та граматичні форми для вираження власних думок. Однією з передумов цього є введення студента в повністю іноземномовне середовище шляхом ведення уроку виключно іноземною мовою. Правила, значення нових слів слід пояснювати за допомогою знайомої студенту лексики, граматичних конструкцій та виразів, за допомогою жестів та міміки, малюнків, наочності тощо.

Надзвичайно ефективним є використання на уроках рольових ігор чи драматизацій, в яких студенти спілкуються в парах один з одним або в групах. Це не лише дозволяє зробити урок більш різноманітним, а й дає можливість студентам проявити мовленнєву самостійність, реалізувати комунікативні вміння та мовленнєві навички. Вони можуть допомагати один одному, успішно коригувати висловлювання своїх співбесідників, навіть якщо вчитель не дає такого завдання.

Драматизація – це свого роду «вистава», відтворення певних сцен з розповідей, повідомлень, створення сюжетних картин. Завданням студентів є втілити задану тему та сюжет у мовлення. Учасники рольових ігор можуть виконувати різноманітні соціальні ролі (продавець, інженер, бізнесмен та інші), а також ролі вигаданих персонажів. При цьому їхнім завданням є вирішення проблемної ситуації.

Саме серії проблемних завдань відкривають можливості використання іноземної мови для повсякденного спілкування, а також для вирішення професійних завдань. Забезпечуючи формування відповідних видів мовленнєвої діяльності, вони допомагають реалізувати основну функцію вивчення іноземної мови у ВНЗ – формування у студентів професійної комунікативної компетенції. Створюючи проблемні ситуації, викладачеві слід слідкувати, щоб завдання відповідали рівню наявних знань та інтелектуальних можливостей студентів, не були стереотипними, відображали реальні ситуації професійної діяльності, подавали проблему під несподіваним кутом зору.

Дуже цікавими на заняттях з іноземної мови є дискусійні ігри, де обговорюються актуальні та цікаві для студентів питання. Кожен обирає собі певну роль і говорить від імені обраного ним персонажу. Змістом таких дискусій може бути будь-яка проблема реального життя. Наприклад, вибір професії, плани на майбутнє, відносини з батьками, захист навколишнього середовища і т. д. Можна створювати професійно-орієнтовані дискусії, прив'язуючи їх до майбутньої спеціальності студентів та застосовуючи

відповідну спеціалізовану лексику. За основу таких обговорень можна брати інформацію, взяту з прочитаних технічних текстів, статей. Викладач бере на себе роль організатора спілкування, задає питання, звертає увагу на оригінальні думки учасників, спірні питання, знімає напругу, що виникає в процесі.

Описані технології комунікативно орієнтованого навчання іноземних мов в немовному вузі впливають не лише на комунікативну і мовленнєво-мисленнєву діяльність, а й на пізнавальну, творчу; вони тренують увагу, пам'ять, розвивають мислення, а також мають високі мотиваційні характеристики: новизну, творчий характер, тісний зв'язок навчальних та професійних засад.

Слід розуміти, що на даний момент іноземна мова, зокрема англійська, – це ваш рівень життя, ваші життєві перспективи. Це те, за допомогою чого можна багато змінити. А комунікативна методика в навчанні мови – ваш шлях до успіху.

ЛІТЕРАТУРА

1. **Бородіна Г. І.** Комунікативно-орієнтоване навчання іноземної мови у немовному вузі // Іноземні мови. – 2005. – №2. – С. 28–30. 2. **Давиденко Ю. Є.** Використання інформаційно-комунікативних технологій для мовної освіти // Іноземні мови. – 2005. – №3. – С. 40–41. 3. **Ніколаєва С. Ю.** Методика навчання іноземних мов у середніх навчальних закладах. – К. : Ленвіт, 1999. – 320 с.

Ольга Кандиба

Державна українська школа імені Лесі Українки (Оттава, Канада)

Олеся Телєжкіна

Національний фармацевтичний університет (Харків, Україна)

ЗАСТОСУВАННЯ ІГРОВОЇ ТЕХНОЛОГІЇ ПІД ЧАС ВИКЛАДАННЯ МОВНИХ ДИСЦИПЛІН У ВИЩІЙ ШКОЛІ

Вже не одне десятиліття представники різних педагогічних шкіл обговорюють питання доцільності, потрібності, виправданості, доречності застосування ігрових технологій у процесі навчання. Основні положення теорії ігрової навчальної діяльності сформульовані у працях класиків педагогічної думки, зокрема, К. Д. Ушинського, Д. І. Писарева, А. С. Макаренка, М. В. Левітова, Л. С. Виготського, Л. С. Рубінштейна, О. М. Леонтєва. Так, А. С. Макаренко зауважував, що гра – важливий дидактичний метод: «необхідно передусім сказати, що між грою і роботою